

Moja majka

Lao Tse je rekao:

„Dobrota u riječima stvara povjerenje.

Dobrota u mislima stvara dubinu.

Dobrota u davanju stvara ljubav.“

Iz košnice svojih neizgovorenih misli, pomno smišljenih i sakrivenih u tajne pretince mašte, izvlačim trenutke u kojima ne trebaš ništa izgovarati, ne trebaš ni šaptati.

Može li itko bolje napisati priču od roja neizgovorenih riječi od osobe koja je s tobom od početka?

U stvari, kad bolje razmislim, naše upoznavanje počelo je mnogo, mnogo ranije. Devet mjeseci smo nepogrešivo osjećale jedna drugu: ona moje pokrete, a ja njezinu zabrinutost, nezadovoljstvo, ljutnju, sreću, spokoj.

Kada smo se konačno srele, pitala sam se je li ju susret sa mnom pomalo razočarao? Priznajem, nisam bila bucmasta, plavooka i plavokosa beba koja se viđa na televizijskim ekranima. Nisam takva, ali sam baš njezina smeđokosa, dugokosa beba i jednog lijepog jesenjeg dana započele smo život zajedno.

Pred nama je bio dug put tijekom kojeg otkrivamo jedna drugu.

Tko mi nježno provlači četku kroz kosu?
Tko mi donosi najfiniji kolač od jabuke?
Riječi ne trebaju silaziti s njenih usana, ona progovara čistim srcem i toplinom. Naša ljubav i razumijevanje su naša šutnja, riječ, pogled...

Njena ljubav i razumijevanje i kroz neizgovorene riječi uvode me u proljeće života uzvišena glasa sanjajući budućnost, sanjajući ono što želim biti.

Uči me kako biti dobrom osobom još otkad sam bila mala djevojčica. Tješila me i pomagala mi riješiti probleme kada sam bila u nevolji. Ohrabrivala me kada sam oklijevala. Moja mama je bila moja prva učiteljica koja me uputila kako naučiti prva slova i prve slogove. Uvela me u čaroban svijet bajki. Ona je moja najbolja prijateljica koja me podržava cijelo vrijeme.

Naučila me ono što smijem i ne smijem raditi. Čak i kada sam bila zloćka te radila probleme, ona bi me samo blago prekorila. Svojim primjerom ukazuje mi na ljepotu riječi, misli, ophođenja. Tješi me kada sam tužna, strpljivo sluša, podržava me i ohrabruje.

Njezine riječi osluškujem u sebi poput vjetra u starim krošnjama.

Svaki naš pogled tiho šapuće o nama, pogledom se napričamo, znamo što ona druga misli i osjeća.

Mi smo jedna drugoj kapljice proljetne kiše koje rastapaju tuge.

Kap smo radosti, kap ljepote.

Neka kaže što god tko hoće, ali jedini počinak među zidovima koji pružaju utočiste jest zagrljaj moje mame.

I zato joj nježno šapćem:

Volim te što si najljepša bajka i što si rođena da budeš baš moja majka.

Petra Jutrović

8.a razred

voditeljica: Sanja Potočnjak - Bilić